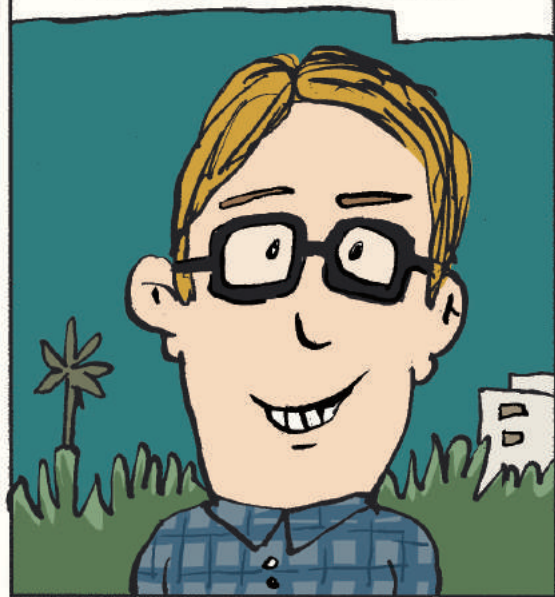

ואז הגיע אלכס. עולה חדש מרוסיה, שבקושי ידע מילה בעברית. אנחנו לא כל כך התחברנו אליו.

ואפילו היה לנו מחבוא סודי במקלט עם רוגטקות וחברות ממקל של מטאטא.

זה היה לפני כמעט ארבעים שנה. היינו ארבעה בחבורה של שלומציון 40. רמי, אפי, ניצן ואני- עמוס. גרנו באותו הבניין. עקבנו אחרי אנשים חשודים,

בקיצור, אלכס הפך ל"אלכס הרוסי". הוא אמנם גר איתנו בבניין ולפעמים גם הסתובב איתנו, אבל אף פעם לא הרגשנו שהוא אחד מהחבורה באמת, ואף פעם לא ביקרנו אצלו בבית.

ואבא שלו בקושי דיבר עברית וכל בוקר הוא יצא לעבוד בקניון

הוא דיבר מוזר, היו לו משקפיים מצחיקים,

התברר שאבא של אלכס הרוסי היה רופא, ובארץ הוא לא הצליח לחדש את הרישיון שלו. אלכס הרוסי, עוד כשהיה ילד, היה מבקר אותו בבית החולים שבו הוא עבד וכל העניין הזה של פציעות ודם בכלל לא עשה עליו רושם.

אבא שלו הגיע עם תיק עור שחור ותוך שתי דקות, קיבע את השבר, חבש את היד והתקשר להזמין אמבולנס. כל אותו זמן אלכס הרוסי עזר לו ובעצם היה היחיד שלא נלחץ מהדם והפצע.

ערב אחד, כשבנינו את הסוכה, קרה הדבר. אפי מעד מהסולם, התרסק על הרצפה וקיבל שבר פתוח. הייתה פאניקה רצינית. כולם היו בלחץ ולא ידעו מה לעשות ורק אלכס הרוסי אמר משהו ברוסית ורץ להזעיק את אבא שלו, סרגיי.

לפני שבועיים, בן הקטן שלי נפצע בגן וקיבל פצע שהצריך תפרים. לקחתי אותו לקופת חולים, הושבתי אותו על הברכיים, ופתאום, מי מגיע עם כוס מים וחיוך ענק – אלכס הרוסי, שהפך כזכור, לאלכס הדוקטור, שהפך אחרי ארבעים שנה כמעט לדוקטור אלכס. רופא אמיתי שלא מפחד, לא מפצעים ולא מדם.

מאותו יום הוא הפך לחלק מהחבורה שלנו, ומ'אלכס הרוסי' הוא הפך ל'אלכס הדוקטור' – שם כבוד שנשאר איתו עד שהם עברו לפתח תקווה.

כשאפי חזר מבית החולים הזמין אותנו אבא של אלכס לעלות אליהם הביתה. אימא שלו הכינה תה, אבא שלו הביא עוגיות טעימות ואלכס הרוסי הפך פתאום לגיבור היום.

